

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. W.
bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, PO Box 220, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, č. j. KUZL-31860/2019,
sp. zn. KUSP-31860/2019/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány shledaly žalobce vinným hned z několika dopravních přestupků. V této věci jde konkrétně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o nejméně 55 km/h a dvojí předložení neplatného řidičského průkazu. Žalobce jejich spáchání zpochybňuje. Krajský soud proto musel posoudit, zda správní orgány zjistily v nezbytném rozsahu skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zda své závěry náležitě odůvodnily.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Městská policie Zlín („městská policie“) dne 7. 11. 2017 zastavila žalobce pro podezření ze spáchání přestupku. Žalobce strážníkům předložil řidičský i občanský průkaz. Odmítl s hlídkou věc řešit a žádal o postoupení věci do správního řízení. Strážník ho poučil o jeho právech a způsobu postoupení celé záležitosti do správního řízení, vrátil mu doklady a žalobce odjel. O den později strážníci v Centrálním registru řidičů zjistili, že řidičský průkaz, který žalobce městské policii předložil, již nebyl platný. Z evidenční karty řidiče plynulo, že jeho platnost uplynula 10. 7. 2017.
3. Dne 27. 3. 2018 pak Policie ČR („policie“) měřila rychlost projíždějících vozidel na tř. Tomáš Bati ve Zlíně. Měření probíhalo u autobusové zastávky MHD „Zahradnická“. Ve směru od centra Zlína na místní část Prštne projelo v místě měření vozidlo značky Saab, jemuž policie naměřila rychlost 105 km/h (po odečtu tolerance). Policisté se za tímto vozidlem vydali a zastavili ho na zlínské ulici Na Včelíně. Jako řidiče ztotožnila žalobce, který předložil stejný řidičský průkaz, jenž předložil strážníkům v listopadu 2017. Nepředložil pak policistům doklad o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla („zelená karta“).
4. Spis obsahuje fotodokumentaci ze samotného měření a po zastavení vozidla. V tiskopise oznámení přestupku se popisuje překročení nejvyšší dovolené rychlosti, předložení neplatného řidičského průkazu i nepředložení zelené karty. Ve vyjádření řidiče, kterým byl žalobce, se uvádí, že nebyl poučen. Pronásledovalo ho černé vozidlo, které musí být z pořízené dokumentace patrné. Žalobce měl strach. Tiskopis podepsal. Ze spisu pak také plyne, že žalobce obdržel nový řidičský průkaz dne 11. 4. 2018.
5. Dne 17. 10. 2018 se konalo ústní jednání u Magistrátu města Zlína („magistrát“), jehož předmětem bylo podezření žalobce z přestupků spáchaných jak dne 7. 11. 2017 (předložení neplatného řidičského průkazu; „první přestupek“), tak dne 27. 3. 2018 [překročení nejvyšší povolené rychlosti; „druhý přestupek“, předložení neplatného řidičského průkazu; „třetí přestupek“, a nepředložení zelené karty; „čtvrtý přestupek“]. Magistrát při jednání provedl listinné důkazy. Následně dal slovo žalobci, který odmítl vypovídat k podezření ze spáchání prvního přestupku. Ve vztahu ke druhému přestupku uvedl, že policisté mohli mít několikrát vozidlo mimo dohled. Zpochybňoval fotografii ve spise, na které měl být on a předmětné vozidlo. Dodával, že vozidlo neřídil. Nechtěl uvést, kdo řidičem byl. Dodával, že ho ani v jednom případě nepoučili policisté před podáním vysvětlení.
6. Dne 14. 11. 2018 se u magistrátu konalo další ústní jednání. Proběhl během něj výslech svědků – policistů, kteří se účastnili dění souvisejícího s druhým, třetím a čtvrtým přestupkem. Prvním z nich byl M. K. („svědek K.“), který vypověděl, že ustavil rychloměr R10C („rychloměr“), jímž změřili vozidlo značky Saab, které překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Toto vozidlo následně odbočilo na ulici L. Váchy, pokračovalo v jízdě po ulici A. Randýskové a zastavilo na ulici Na Včelíně, kde žalobce bydlí. Na místě proběhla kontrola a řešení přestupku. Svědek K. zakreslil do mapy místo, kde se nacházeli a směr jízdy žalobce. Mapa je součástí spisu. Na otázku magistrátu, zda něco nasvědčovalo tomu, že žalobce pronásledovalo jiné vozidlo černé barvy, svědek K. vypověděl, že za žalobcem jelo i jiné vozidlo, které také jelo hodně rychle. Rychloměr ovšem nastavil pouze na jednotlivé měření. Pokud by další hlídka mohla změřená vozidla následně zastavovat,

mohl by měřit rychlost i dalším vozidlům. Na otázku magistrátu, kdo prováděl samotné měření rychlosti jízdy vozu, svědek K. vypověděl, že on. Současně auto řídil. K přímé otázce magistrátu odpověděl, že auto po celou dobu viděl. Zastavili totéž vozidlo. V žádném případě podle něj nemohlo dojít k záměně vozidla nebo řidiče. Měření proběhlo podle návodu k obsluze rychloměru.

7. Následně svědkovi K. kladl dotazy žalobce. Na otázku, jak proběhlo zastavení vozidla, svědek K. vypověděl, že zastavilo na ulici Na Včelíně. Přijel za ním bezprostředně poté, co zastavilo. Vystoupil řidič, kterým byl žalobce. Podle svědka K. zřejmě ani nevěděl, že za ním jede. K dotazu, zda tvrdí, že viděl žalobce vystupovat z auta, svědek K. vypověděl, že se to dá takto říct, a že na místě žalobce nepopíral, že by nebyl řidičem daného vozu. K dotazu žalobce svědek K. také potvrdil, že řídil služební vůz a zároveň obsluhoval radar. Uváděl to i snímek z rychloměru. K navazujícímu dotazu žalobce vysvětloval, že je technicky možné, aby jedna osoba měřila rychlost i řídila služební vůz. Po změření rychlosti se radar sám vypne a není ho třeba dále obsluhovat. Na otázku, zda je možné, aby byl policista v závěsu za vozidlem jedoucím rychlostí 109 km/h a po celou dobu toto vozidlo viděl, svědek uvedl, že čekal vyšší rychlost vozidla, tak ho to nepřekvapilo. K dotazu, zda má důkaz o tom, že měl vozidlo stále na dohled, svědek K. vypověděl, že existoval záznam, protože vozidlo má za čelním sklem videokameru. Ale tento záznam se přemazává po 15 dnech. Proto již není k dispozici.
8. Následoval výslech druhého policisty J. Z. („svědek Z.“). Žalobce se ho již neúčastnil. Svědek Z. popsal, že sloužil se svědkem K. V předmětnou dobu byl ve služebním vozidle zaparkovaném na tř. Tomáše Bati v místě u zastávky MHD „Zahradnická“. Popsal změření rychlosti přes 100 km/h u vozidla značky Saab v relevantním místě a čase. Svědek Z. byl spolujezdcem ve služebním vozidle. Svědek K. prováděl měření a byl i řidičem. Po změření rychlosti ihned z místa vystartovali. Vozidlo bezpečně pronásledovali po celou dobu. Měli ho od změření rychlosti až po zastavení na ulici Na Včelíně na dohled. K vozidlu dojeli po jeho zastavení a zastavili za ním. Vystoupil z něj řidič následně ztotožněný jako žalobce. Přestupek s ním dále řešil svědek K. Žalobce s přestupkem nesouhlasil s tím, že ho pronásledoval řidič jiného vozidla, kterému ujížděl. Svědek Z. také zakreslil situaci do mapky. Dodával, že za vozidlem žalobce jelo nějaké auto, ale na dané komunikaci jezdí pořád nějaká auta. Potvrdil, že nedošlo k záměně vozidla, ke které ani dojít nemohlo. Po zastavení vozidla vystoupil jen žalobce. Měření proběhlo podle návodu k obsluze. Rychloměr měl platnou kalibraci.
9. Magistrát následně vydal rozhodnutí ze dne 21. 3. 2019, č. j. MMZL 148975/2018, sp. zn. MMZL-14514/2017-LG-PŘ-OOSA-5595/217, ve společném řízení s věcí pod sp. zn. MMZL-041910/2018-LG-PŘ-OOSA-1790/2018 („rozhodnutí magistrátu). Shledal žalobcem vinným z prvního přestupku, že nepředložil dne 7. 11. 2017 platný řidičský průkaz podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“), čímž porušil § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Shledal žalobce vinným i z druhého přestupku, že překročil v místě u zastávky MHD „Zahradnická“ nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h nejméně o 55 km/h. Tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Magistrát shledal žalobce vinným i ze třetího přestupku, tedy že ani

dne 27. 3. 2018 nepředložil policistovi platný řidičský průkaz, čímž porušil stejná ustanovení jako dne 7. 11. 2017. A nadto jako čtvrtý přestupek nepředložil ke kontrole zelenou kartu, čímž porušil § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla („zákon o pojištění z provozu vozidla“). Za to magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 8.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na osm měsíců.

10. Po skutkové stránce se rozhodnutí magistrátu opřelo o výpovědi svědků K. a Z. Ti popsali děj dosti detailně a v hlavních rysech se shodují. Magistrát nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by předmětné vozidlo v danou dobu neřídil žalobce. Záměnu oba svědci vyloučili. Magistrát také vyšel z výstupu o provedeném měření z rychloměru, který obsahoval fotodokumentaci a přesné údaje o místě a čase přestupku i registrační značce vozidla a směru jeho jízdy. Měření proběhlo řádně. Magistrát také vyšel z evidenční karty řidiče, Měl z ní za prokázané, že žalobce při obou kontrolách předložil řidičský průkaz, jehož platnost končila dne 10. 7. 2017. O nový si požádal dne 11. 4. 2018 po spáchání obou přestupků. Magistrát nadto odkázal na fotografii, která vznikla po zastavení vozidla na ulici Na Včelíně, na které je žalobce a jeho vozidlo.
11. Žalobce se odvolal. Namítal, že se magistrát opřel pouze o dvě svědecké výpovědi, které jsou v nesouladu s časovou sousledností a reálnými možnostmi samotných svědků. Jediný relevantní důkaz, který mohl prokázat jejich tvrzení, tj. záznam z palubní desky, nedoložili. K jeho smazání došlo záměrně, protože prokazoval opak toho, co tvrdili. Žalobce namítal, že vozidlo řídil jeho kolega P. K. Žalobce se v celé věci ocitl jako náhodná osoba, kontaktovaná policií poté, co našel vozidlo a plánoval odjet do banky s větší hotovostí. Pokud policisté záznam smazali, porušili pravidlo, podle kterého se záznam měl archivovat jeden rok. Policisté žalobce nepoučili o jeho právech. Měření navíc neproběhlo správně. Není možné, aby svědek K. měřil rychlost i řídil. Rychloměr měl obsluhovat spolujezdec. Žalobce se domnívá, že ho ve skutečnosti prováděl neproškolený svědek Z. Žalobce uznal, že se prokazoval neplatným řidičským průkazem, ale namítal absenci společenské nebezpečnosti takového jednání.
12. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 13. 6. 2019, č. j. KUZL-31860/2019, sp. zn. KUSP-31860/2019/DOP/Gr, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil („rozhodnutí žalovaného“). K prvnímu a třetímu přestupku odkázal na evidenční kartu řidiče, z níž plynulo, že řidičský průkaz žalobce pozbyl platnosti dne 10. 7. 2018. Nový dostal 11. 4. 2018. Podle žalovaného je notorietou, že musí jít o platný řidičský průkaz. Ve dne 7. 11. 2017 a 27. 3. 2018 žalobce řídil s neplatným průkazem a porušil § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu.
13. Žalovaný pak reaguje na nové odvolací tvrzení, že vozidlo řídil P. K. Tomuto tvrzení neuvěřil. Nejprve z důvodu chování žalobce na místě kontroly. Doznal, že řídil a předložil příběh o strachu z pronásledování neznámým vozidlem. Nesdělil na místě kontroly, že by vozidlo neřídil. Stěžejním důkazem o tom, že žalobce vůz řídil, pak podle žalovaného byla svědecká výpověď policistů, kteří oba shodně vypověděli, že viděli žalobce vystoupit z místa řidiče. Policisté podrobně popsali situaci v době zjištění přestupku a následného pronásledování vozidla žalobce až do místa zastavení. Pro založení pochybností o pravdivosti tvrzení svědka by měly existovat konkrétní důvody. V tomto případě se žádné takové důvody neobjevily. Ze správního spisu ani neplyne nic o nekorektním,

nepriměřeně horlivém či snad dokonce šikanózním jednání policistů. Tvrzení obou svědků pak podporuje i další obsah spisového materiálu. Žalovaný při porovnání výpovědi policistů a žalobce neuvěřil jeho tvrzení, že na místo zastavení s vozidlem přijel P. K., stihl vypnout motor, vystoupit, předat peníze a klíče žalobci a odejít na zastávku trolejbusu.

14. Překročení nejvyšší povolené rychlosti pak podle žalovaného prokazuje fotografie z rychloměru. Měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze, protože rychloměr nevykázal žádnou chybovost. Měl platné ověření. Žalovaný neuvěřil ani tvrzení žalobce o jeho pronásledování. Vozidlo Saab po cca 190 metrech od místa měření zabočilo vlevo na ulici L. Váchy. Mezitím již za ním vyjelo policejní vozidlo a zrychlovalo, zatímco vozidlo Saab muselo zpomalit, aby stihlo odbočit. Pokud by stejným způsobem jelo jiné vozidlo, policisté by si toho museli všimnout. Podobný manévř si nevybavili. Svědek K. o jiném vozu odbočujícím do ulice L. Váchy nemluvil. Žalobce neřídil v krajní nouzi. Žalovaný pak vysvětlil, že s ohledem na průběh jízdy nebylo mimo reálné možnosti svědků, aby žalobce sledovali a dostihli ho. K vyjádření na místě kontroly se pak nevztahuje žádné konkrétní poučení, nejde o podání vysvětlení. Osoba se jen obecně poučuje, že má možnost se vyjádřit k tomu, co se jí klade za vinu. Obviněný se vyjádřil a zmínil svůj strach z pronásledování. Danému poučení tedy porozuměl. Žalovaný také rozvedl, že svědek K. mohl měřit rychlost i řídit služební vůz. Dodal také, že společenská škodlivost nepředložení dokladu spočívá v prodlužování kontroly a zatěžování dalších policejních složek.

III. Obsah žaloby

15. Žalobce namítá, že ho v případě prvního přestupku strážníci neupozornili, že by jeho řidičský průkaz pozbyl platnosti. Tento průkaz pouze potvrzuje, že řidič motorového vozidla disponuje řidičským oprávněním, pokud příslušný orgán nemá v danou chvíli technickou možnost ověřit platnost oprávnění. Žalobce řidičské oprávnění měl. Dokonce měl až do rozhodnutí magistrátu nulový stav bodů v kartě řidiče. Jak v případě prvního přestupku, tak v případě třetího přestupku technické možnosti nebránily v ověření, že žalobce disponoval řidičským oprávněním. K ověření také došlo. Žalovaný se tímto faktickým stavem vůbec nezabýval.
16. Ve vztahu ke druhému přestupku žalobce namítá, že vozidlo neřídil. Usvědčovalo ho pouze vlastní prohlášení před policisty. Ti ho nepoučili. Prohlášení žalobce pak nereprodukovali pravdivě. Žalovaný se ani nevypořádal s navrženými důkazními prostředky. Magistrát ignoroval námitky žalobce, že vůz neřídil. Ze záznamu palubní kamery, který musí policisté uchovávat po dobu jednoho roku, by bylo zřejmé, že policisté z hlediska platných a neměnných fyzikálních zákonů lživě uvádí několik nesmyslných tvrzení.
17. Policisté v uvedeném časovém rozpětí nemohli z pozice stojícího vozidla změřené vozidlo jedoucí rychlostí 105 km/h pronásledovat. Sami tvrdili, že byl plný provoz. Jejich vozidlo nemohlo zrychlit na stejnou rychlost v době kratší než sedm sekund. Bez vynaložení speciální techniky by těžko mohli mít sledované vozidlo v dohledu až na místo zastavení vozidla řidičem, kterého údajně viděli z vozu vystupovat. Žalobce opakovaně informoval magistrát, že vozidlo řídil P. K., kterého měl vyzvat k podání vysvětlení. To neučinil s odkazem na prohlášení žalobce ztotožněného u vozu bez poučení o jeho právech. Zákon

takový důkaz nepřipouští. Jeho použití odporuje zákazu sebeobviňování. Správní orgány pak stále dokola používají tento důkaz, aniž by se snažily zjistit relevantní skutečnosti a faktický stav věci. Nepřípustnými metodami si dovozují vlastní příběh a k němu přizpůsobují svědecké výpovědi policistů.

18. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti odporovalo zákonu. Není možné, aby svědek K. zároveň provedl měření rychlosti a obratem stíhal měřené vozidlo. Rychloměr by měl obsluhovat spolujezdec řidiče. Není možné, aby řidič provedl měření, zpracoval ho, aktivoval další prvky (uložení záznamu apod.) a současně řídil vozidlo při neuvěřitelném rozjetí na rychlost 160-180 km/h v obci, aby dojeli pronásledované vozidlo a neztratili jej z dohledu. Takový postup by ohrozil bezpečnost provozu více než samotný domnělý přestupek řidiče pronásledovaného vozu. Podle žalobce měření neprovedl svědek K., ale svědek Z. Ten ovšem neprošel školením k obsluze daného zařízení a neměl oprávnění měření provádět.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný vysvětlil, že řidičský průkaz není „pouze“ doklad. Povinností řidiče motorového vozidla je předložit ke kontrole doklady uvedené v § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, tedy mj. platný řidičský průkaz. Možnost ověřit platnost řidičského oprávnění neznamená, že řidič nejedná protiprávně, pokud u sebe nemá platný řidičský průkaz. Není pravdou, že by se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval možností ověření platnosti řidičského oprávnění. Jen ho nenapadla absurdní konstrukce žalobce, nemohl se tak zabývat vyloučením protiprávnosti ve smyslu myšlenek žalobce.
20. Žalobce vyslovuje mylný názor, že ho z přestupku usvědčilo jen jeho prohlášení před policisty, kteří ho nepoučili o jeho právech. Hlavním důkazem byla svědecká výpověď policistů, kteří vyloučili, že by vozidlo řídila jiná osoba než žalobce. Písemné vyjádření v tiskopise oznámení přestupku nebylo podáním vysvětlení podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR („zákon o Policii“), nýbrž vyjádřením osoby podezřelé z přestupku k tomu, co jí policista kladl za vinu. Žalobce byl podle § 13 zákona o Policii přiměřeně poučen o úkonu, který se prováděl.
21. Na základě svědectví policistů není pochyb, že vozidlo řídil právě žalobce. Provedení výsledku P. K. by bylo nadbytečné. Záznam nebyl k dispozici, policejní orgán jej nearchivoval kvůli doznání žalobce na místě kontroly. Žalovaný dodává, že žalobce jel rychlostí 105 km/h v době měření, ale pak musel brzdit, aby mohl odbočit vlevo. Mezitím jej policisté dojížděli. Nelze proto jednoduše vzít v potaz zrychlení policejního vozu ve srovnání s trajektorií rovně jedoucího vozidla žalobce. Měření provedl rychloměr nastavený do automatického režimu svědkem Kopřivou, který pak už jen vyčkával a po změření vozidla mohl ihned vyrazit k pronásledování.

V. Jednání před krajským soudem

22. Dne 9. 6. 2021 se před krajským soudem konalo jednání ve věci. Krajský soud upozornil žalobkyni a žalovaného, že v průběhu řízení došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, které byla věc původně přidělena, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena

novému samosoudci. Oba účastníci dostali možnost namítnout jeho podjatost. Námitku podjatosti však nevznesli.

23. Po zahájení řízení měli účastníci řízení možnost vyjádřit se k věci. Žalobce odkázal na svoji žalobu, kterou jen krátce rozvedl. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě. Krajský soud následně zrekapituloval relevantní obsah spisu.
24. Nad jeho rámec k důkazu provedl obsah webové stránky <https://www.policie.cz/clanek/mereni-rychlosti-silnicnich-vozidel.aspx>, který obsahuje odpověď policie na žádost o informace, jejíž součástí je citace čl. 29 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Na toto ustanovení v odvolání odkazoval žalobce. Tento interní předpis není jinak veřejně dostupný. Z daného ustanovení pak plyne, že se týká záznamů z rychloměru, nikoliv záznamů z palubní kamery služebního vozu. Nadto krajský soud k důkazu provedl obsah webové stránky <https://www.policie.cz/clanek/interni-akt-rizeni-625739.aspx>, na které se také nachází odpověď policie na žádost o informace, ve které se uvádí, že postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích od roku 2015 upravoval – opět veřejně nedostupný - pokyn ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky č. 4/2015, který platil v době přestupků žalobce (není již ovšem také platný a účinný od 27. 8. 2019).
25. Účastníci řízení již neměli další důkazní návrhy. Po jejich závěrečných návrzích a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
27. Žaloba *není důvodná*.
28. Ve věci jde o to, zda správní orgány zjistily spolehlivě skutkový stav a prokázaly, že žalobce spáchal přestupky, z jejichž spáchání jej správní orgány shledaly vinným. Žalobce nejprve vznáší námitky, které se týkají prvního a třetího přestupku, tj. nepředložení platného řidičského průkazu. Ve vztahu ke čtvrtému přestupku (nepředložení zelené karty) v žalobě nic nenamítá. Nejprve se krajský soud tedy zaměří na námitky týkající se prvního a třetího přestupku. Poté se bude zabývat druhou skupinou námitek, které se týkají jeho přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.

a. Žalobce spáchal přestupky spočívající v nepředložení platného řidičského průkazu

29. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že řidič motorového vozidla u sebe musí mít řidičský průkaz. Ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu pak dodává, že řidič motorového vozidla má povinnost povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty i strážníka obecní policie.
30. Právě citovaná ustanovení se týkají prvního a třetího přestupku. V prvním případě žalobce vyzval k předložení řidičského průkazu strážník městské policie. Ve druhém svědek K. jako policista. Žalobci tak podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu vznikla povinnost

jim předložit řidičský průkaz, jenž měl povinnost mít u sebe podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu má samozřejmě na mysli platný řidičský průkaz, jinak by vůbec nemělo smysl do něj zapisovat údaj o jeho platnosti [§ 105 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu].

31. Jak poté správně uvedli magistrát i žalovaný ve svých rozhodnutích, výpis ze žalobcovy evidenční karty řidiče (č. l. 13-14 správního spisu) jasně prokazuje, že žalobce v době prvního a třetího přestupku disponoval řidičským průkazem, jehož platnost zanikla 10. 7. 2017. Ze správního spisu (č. l. 50) pak také plyne, že žalobce obdržel nový řidičský průkaz až dne 11. 4. 2018. Číselné označení řidičského průkazu, jehož platnost zanikla dne 10. 7. 2017, se shoduje s číselným označením řidičského průkazu, který žalobce předložil dne 7. 11. 2017 městské policii (č. l. 2 a 8 správního spisu) a dne 27. 3. 2018 policii (č. l. 36 a 42 správního spisu). *Žalobce tedy hned dvakrát nesplnil povinnost předvídanou § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu a nepředložil na výzvu strážníka obecní policie a policisty platný řidičský průkaz.* V odvolání to ostatně sám uznal.
32. V žalobě pak žalobce namítá, že řidičský průkaz je jen dokladem o existenci řidičského oprávnění, jehož existenci si mohli strážníci i policisté jednoduše ověřit. Jinými slovy nespatřuje ve svém jednání společenskou škodlivost, jak namítal již v odvolání. Ani tento argument ovšem krajský soud nepokládá za důvodný. Žalobcova argumentace by *ad absurdum* znamenala, že řidičský průkaz vůbec není třeba. Postačovalo by prokázat totožnost a vše ostatní už by si museli strážníci či policisté zkontrolovat sami. Povinnost předložit jim na výzvu platný řidičský průkaz ovšem má dobré důvody. Jak ve svém rozhodnutí zmiňoval žalovaný, pokud by v každém případě měli policisté strážníci postupovat, jak žalobce navrhuje, vedlo by to ke zbytečnému prodlužování silničních (a jiných) kontrol. Ty mají jednotlivé doklady vypočtené v § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu zjednodušovat všem zúčastněným stranám, tedy nejen strážníkům a policistům, ale i samotným řidičům, které efektivnější kontrola o to méně zatěžuje. Pokud by po ověření totožnosti museli strážníci i policisté vždy následně kontrolovat všechny další náležitosti účasti řidiče v silničním provozu, bránilo by jim to v účinném plnění jejich hlavního úkolu, kterým je zajištění bezpečnosti silničního provozu a dodržování pravidel předvídaných zákonem o silničním provozu. I plynulost silničního provozu by utrpěla.
33. Tyto zájmy žalobce svým jednáním narušil. Po dobu cca půl roku řídil bez platného řidičského průkazu. Ten neplatný pak dvakrát předložil při kontrole strážníkům a policistům. Jeho předložení proto z výše popsanych důvodů naplňovalo i tzv. materiální stránku přestupku. Bylo společensky škodlivé.
34. Rozhodnutí magistrátu i rozhodnutí žalovaného pak podle krajského soudu nevykazuje žádné vady ve vztahu k odůvodnění viny žalobce ze spáchání prvního a třetího přestupku. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, argumentaci postavenou na tvrzení, že je řidičský průkaz „jen doklad“, žalobce vznesl až právě v žalobě. Přesto se žalovaný zabýval i materiální stránkou prvního a třetího přestupku. Krajský soud považuje zdůvodnění, proč je žalobce spáchal, za příkladné.
35. Žalobní námitky týkající se prvního a třetího přestupku proto nejsou důvodné.

b. Správní orgány prokázaly, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci

36. Žalobce skupinou několika námitek sporuje, že by to dne 27. 3. 2018 byl on, kdo řídil vozidlo Saab po tř. Tomáše Bati ve Zlíně rychlostí nejméně 105 km/h v místech, kde mohl jet maximálně padesátkou. Jeho námitky jsou hlavně skutkové povahy.
37. Hlavní použitelné právní pravidlo zní, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
38. Co se týče důkazních možností splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, upravují je § 51-56 správního řádu. V tomto konkrétním případě se městský úřad opíral o listiny (§ 53 správního řádu) a hlavně svědecké výpovědi (§ 55 správního řádu). Správní orgán musí hodnotit (1) relevanci důkazu, (2) zákonnost důkazu, (3) pravdivost důkazu, (4) zda je důkaz přímý nebo nepřímý. Důkazy však nelze hodnotit izolovaně. Teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. V celku správní orgán důkazy hodnotí, až provede všechny, jež považuje za dostačující ke zjištění relevantních skutečností. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít. Důkazy se hodnotí jak jednotlivě, tak v souhrnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
39. Správní orgány zjistily skutkový stav spolehlivě. Fotodokumentace a údaje z ověřeného rychloměru spolu se svědeckými výpověďmi policistů, z nichž plynul přímý důkaz o jednání žalobce, samy o sobě postačovaly k prokázání protiprávního jednání žalobce. Jeho námitky naopak nezakládají důvodnou pochybnost o tom, že nejvyšší dovolenou rychlost porušil.
40. Žalobce namítá, že ho usvědčovalo jeho vlastní prohlášení před policisty, kteří ho nepoučili o jeho právech a povinnostech. Krajský soud se ovšem ztotožňuje se žalovaným, že tomu tak není. Hlavním důkazem o jeho vině byly zejména svědecké výpovědi policistů. Na ně pak navazoval další obsah spisu, zejména záznam z měření rychloměrem spolu s doprovodnou fotodokumentací. Žalobce proto poněkud zkresluje důkazní význam jeho prohlášení při kontrole policisty. Jeho související námitka není důvodná.
41. K námitce týkající se poučení pak žalovaný konkrétně tvrdí, že policisté žalobce poučili podle § 13 zákona o Policii, který říká: „Policista je povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon

spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejích právech a povinnostech (...).“ Tiskopis oznámení o přestupku na č. l. 42 správního spisu ovšem nic o poučení žalobce v daný moment neříká. Žalobce v něm naopak uvedl, že nebyl poučen. Což nic ve spise nevyvrací. Pokud tedy žalovaný tvrdí, že k poučení došlo, pak toto jeho tvrzení ovšem nemá ve spise nutnou oporu. Nelze přitom zlehčovat důležitost práva odepřít výpověď podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na které žalobce odkazuje, a které by mělo být v podobných situacích součástí poučení podle § 13 zákona o Policii.

42. V konkrétních okolnostech této věci však podle krajského soudu nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Jak již krajský soud uvedl, žalobce poněkud zkresluje význam obsahu tiskopisu oznámení o přestupku s jeho prohlášením před policisty. Z rozhodnutí magistrátu plyne, že ve vztahu ke druhému přestupku prakticky – na rozdíl od výše uvedených důkazů plynoucích ze svědeckých výpovědí policistů a záznamu z měření rychloměrem s fotodokumentací – šlo o důkaz, který neměl rozhodnou důkazní relevanci. Magistrát se jen na jeho podkladě zabýval původně žalobcem uplatněnou teorií o pronásledování jeho vozidla, kterou vyvrátil (viz poslední odstavce na str. 7 rozhodnutí magistrátu). Žalovaný pak sice odkazoval na počínání žalobce v místě kontroly, které ovšem prokazoval nejen onen vyplněný tiskopis, ale i kriticky důležité výpovědi policistů. Z nich plynula ta nejdůležitější skutečnost, že žalobce řídil dané vozidlo, z jehož řidičského místa před policisty po zastavení vystoupil. Rozhodnutí žalovaného pak opět stojí na důkazech plynoucích z jiných důkazních prostředků.
43. Z těchto důvodů tedy není vadou s dopadem na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, že ze spisu neplyne, zda se žalobci dostalo poučení podle § 13 zákona o Policii, o němž žalovaný tvrdí, že proběhlo. Obsah tiskopisu s oznámením přestupku s prohlášením žalobce sepsaný na místě kontroly neměl pro závěr o jeho vině natolik důležitý důkazní význam, že by to krajský soud vedlo k nutnosti rozhodnutí správních orgánů zrušit. Jak vysvětluje ve své judikatuře Ústavní soud, zrušení napadeného rozhodnutí není namístě, pokud by nikterak neovlivnilo právní sféru účastníka řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2258/14 ze dne 16. 12. 2014, bod 22). S ohledem na to, že rozhodnutí magistrátu i žalovaného stála po skutkové stránce na jiných důkazech, by to byl i případ této věci. Námitky žalobce týkající se druhého přestupku a jeho poučení policisty v místě kontroly jsou proto nedůvodné.
44. Žalobce pak namítá nevypořádání se s jím navrhovanými důkazními prostředky. Konkrétně namítá neprovedení výsledku P. K. a záznamu z palubní kamery služebního vozu policistů. Tyto námitky se týkají pouze rozhodnutí žalovaného. Žalobce je uplatnil až v odvolání. Žalovaný však přesvědčivě a dostatečně vysvětlil, proč tyto návrhy žalobce nevyslyšel. Výsledek P. K. považoval odůvodněně za nadbytečný. Na základě výpovědi policistů totiž neměl pochybnosti, že vozidlo řídil žalobce, čímž adresně na související námitky žalobce zareagoval.
45. Ve vztahu k záznamu z palubní desky žalobce v odvolání odkazoval konkrétně na čl. 29 odst. 4 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Jak vyplynulo z dokazování, toto ustanovení se ovšem týká záznamů z měřicího zařízení, nikoliv záznamu z palubní kamery. V době druhého přestupku navíc tento pokyn již neplatil. Nahradil ho pokyn ředitele ředitelství služby

dopravní policie Policejního prezidia České republiky č. 4/2015, který platil do 27. 8. 2019. Žalobcův odkaz na neplatný a neúčinný interní předpis policie tedy v této věci neobstojí.

46. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí objasňoval, že v tomto případě nebyl důvod pro archivaci záznamu. Došlo k řádnému změření rychlosti vozidla, které policisté dojeli a ztotožnili řidiče. Podobně neuchování záznamu vysvětloval svědek K. Podle žalobce jejich výpovědi nepostačují, pokud je nedokládá videozáznam. S takovým výkladem se ovšem nelze ztotožnit. Byť by samozřejmě výpovědi policistů měly ještě vyšší průkaznost, pokud by je doprovodil videozáznam, jeho absence neznamená, že průkazné s potřebnou důkazní silou nejsou. Veškeré dění, které svědci popisovali, je viditelné pouhým okem. Proto jej není třeba ještě dále dokládat jinými důkazními prostředky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47).
47. Žalobce také namítal, že nebylo „v lidských silách“ policistů, aby jej hned po změření stíhali. Odpověď na tuto námitku ovšem rozhodnutí žalovaného obsahuje. Jak žalovaný popsal, svědek K. mohl vyčkat změření vozidla, po kterém se rychloměr vypnul, aniž by bylo potřeba další obsluhy. A následně se mohl okamžitě vydat za změřeným vozidlem. Žalovaný taky popisuje, že s ohledem na nutnost žalobce brzdit před odbočením, což dalo policistům možnost jej dohnat, a dále jen stíhat v ulicích mimo hlavní ulici tř. Tomáše Bati, není na jimi popisovaném ději nic neuvěřitelného. S tím se krajský soud plně ztotožňuje.
48. Žalobce v žalobě znovu uplatňuje i stejně konstruovanou námitku vůči samotnému měření. Nic ovšem nebránilo tomu, aby proškolený svědek Kopřiva rychloměr nastavil, a aby ho nastavil tak, že se po úspěšném změření překročení rychlosti vypne. Nastavení a měření svědkem K. plyne i ze záznamu o měření. Tvrzení žalobce, že rychloměr nastavoval svědek Z., zůstává pouhou spekulací žalobce. Svědek K. pak mohl po změření vozidla ihned řídit. Pokud pak žalobce k odvolání přikládal další podklady, ze kterých podle něj plynula nesprávnost měření, žalovaný na to opět ve svém rozhodnutí přesvědčivě reaguje, protože šlo o podklady k měření za jízdy v úplně jiném měřicím režimu (srov. bod 58 rozhodnutí žalovaného). Ani námitky vůči provedenému měření a skutkovému průběhu stíhání vozidla se žalobcem tedy nejsou důvodné.
49. Krajský soud shrnuje, že na většinu námitek již velmi přesvědčivě a s patřičným odůvodněním zodpověděl ve svém rozhodnutí žalovaný. Žalobce jen tyto námitky zkusil nedůvodně uplatnit v žalobě proti jeho rozhodnutí. Jedinou vadu rozhodnutí žalovaného krajský soud spatřuje v absenci spisového podkladu k tvrzení, že policisté žalobce po jeho zastavení dne 27. 3. 2018 poučili podle § 13 zákona o Policii. S ohledem na to, že přestupky žalobce prokazují jiné důkazy – zejména svědectví policistů a výstupy z ověřeného rychloměru – ovšem podle krajského soudu nejde o vadu, která by ovlivňovala zákonnost rozhodnutí žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 9. června 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce